

[Ivar Nørgaard.]

højere rente end den, der netop er gennemført, nemlig diskontoen. Der skal ikke lægges højere rente på lån ydet til import, men det er efter vor opfattelse en for høj rente at lægge på alt mulig andet, og derfor mener vi, at man skal differentiere, man skal friholde en række andre områder for denne meget høje rente. Selv statsministeren siger jo, at det her er noget meget midlertidigt. Hvorfor i alverden skal folk, der har længere lån have deres rentesats sat op, hvis det bare er en midlertidig foranstaltning? Det er netop det, regeringen nu har taget ansvaret for, at folk skal. Men regeringen tør ikke rigtig stå ved dette ansvar, derfor statsministerens rørende erklæring om, at man ønsker at bære det fulde ansvar for det, man selv har været med til. Det er i bedste fald en forklaring, som kan bruges, når man ikke går tilbage til det ansvar, regeringen selvfølgelig har også for de handlinger, som man lader Nationalbanken udføre på egne vegne.

Så nævnte økonomiministeren en række tal, som skulle bevise, at vi skam nu befaendt os i en udpræget højkonjunktur. Økonomiministeren forklarede, at det private forbrug var steget med 5 pct. i første kvartal i år sammenholdt med første kvartal sidste år. Det skulle det da minsandten også gerne, når man ved, at sidste år var et depressionsår med stagnation i det private forbrug. Første kvartal sidste år var, så vidt jeg husker, en periode, hvor der overhovedet ikke fandt nogen stigning sted i det private forbrug. Hvis ikke det private forbrug i år så skulle ligge 5 pct. over, så det jo sløjt ud. Der var som bekendt dobbelt så stor arbejdsløshed i første kvartal sidste år, som der var i første kvartal det foregående år, og man skulle dog i hvert fald gerne også have produktivitet fremgang; man regner jo med, at vi her i landet har en produktivitet fremgang på omkring 4 pct. om året. Derfor ville det være temmelig forbløffende, hvis man ikke i år skulle kunne præstere 5 pct.s fremgang i detailomsætningen, og at karakterisere det som tegn på udpræget højkonjunktur, det synes jeg nok er overordentlig optimistisk.

Det er i øvrigt bemærkelsesværdigt, at det bliver fremstillet som noget skadeligt, som en overophedning, at eksporten er steget.

Det skulle jo dog være det, der var formålet også med regeringens politik, og at anvende eksportens stigning som noget urovækkende, vi bør være opmærksom på og derfor passe på at dæmpe, forekommer mig at være helt urimeligt.

Der er ingen tvivl om, at den reelle forskel på de nuværende regeringspartiers økonomiske politik og den politik, socialdemokratiet førte, da det havde ansvaret, og som vi ønsker at føre, når vi får ansvaret, og som vi altså af venlighed også råder regeringen til at gennemføre, når den har ansvaret, netop består i, at man fra VKR-partiernes side ser en højkonjunktur, før den er der, og forestiller sig, at det er særdeles let at flytte arbejdskraft over fra hjemmemarkedsproduktion til eksportproduktion. Det økonomi ministeren sagde vedrørende dæmpningen og overførslen af arbejdskraft fra hjemmemarkedsproduktion til eksportproduktion, var nøjagtig det samme, som økonomiministeren og regeringen sagde sidste år, da den gennemførte momsforhøjelsen, nøjagtig det samme. Hvad sagde man dengang? Da sagde man: I behøver skam ikke være så bekymrede i oppositionen, for hvis vi dæmper lidt på den indenlandske efterspørgsel, er meningen jo netop, at arbejdskraften skal gå over i eksporterhvervene, og så bliver der alligevel fuld beskæftigelse. Men hele året gik; der blev ikke nogen fuld beskæftigelse. Nu siger økonomiministeren det samme igen. Han siger: nu dæmper vi den hjemlige efterspørgsel, og så skal I bare have tålmodighed, for så sker der det, at arbejdskraften bliver flyttet over i eksportindustrien, og så får vi fuld beskæftigelse og eksportfremgang. Hvilke garantier har regeringen for, at det skulle gå anderledes denne gang end sidste år, da regeringen havde nøjagtig den samme optimistiske forventning? Jeg tror oven i købet, man må vurdere mulighederne for, at det skulle ske denne gang, betydeligt ringere.

Så henviser regeringsrepræsentanterne til det økonomiske råds formandskabs udredninger, men jeg vil gerne spørge: har det økonomiske råds formandskab også over for regeringen givet udtryk for, at man efter at have forhøjet alle rentesatser i dette land med 2 pct. og altså gennemført en meget kraftig pengeøkonomisk stramning, også skulle gennemføre en finanspolitisk stram-